చదరంగం

శ్యామల

ఇది కథ కాదు; జీవిత పథంలో నాకు ఎదురయిన ఒక విచిత్ర వ్యక్తిని ఇతరులకు పరిచయం చేయాలనే ప్రయత్నం.

నేను మూర్తిని కలుసుకున్నది డెహరాడూన్‌లో. నా భర్త రాజు అక్కడి గవర్నమెంటు హాస్పటల్‌లో డాక్టరు. ఒకరోజు మధ్యాహ్నం హాస్పిటల్‌నుంచి నాకు ఫోన్‌చేసి చెప్పారు. ఈ రోజు ఒక తెలుగాయనను కలుసుకున్నాను. ఆయనది విజయవాడట. సాయంత్రం అయిదు గంటలకు మన ఇంటికి రమ్మని ఆహ్వానించాను."

సాయంత్రానికి టిఫిన్, కాఫీ తయారు చేసి మావారికోసం, ఆ గెస్టు కోసం ఎదురుచూస్తూ కూర్చున్నాను. ప్రవాసాంధ్రులమైన మాకు మన వైపునించి, అందులోనూ స్వస్థలమైన విజయవాడ నుంచి ఎవరయినా వచ్చారంటే ప్రాణం లేచివచ్చినట్లు ఉంటుంది !

అంతలోనే రాజువద్దనించి మళ్ళీ ఫోన్‌కాల్ వచ్చింది--"హాస్పిటల్‌లో

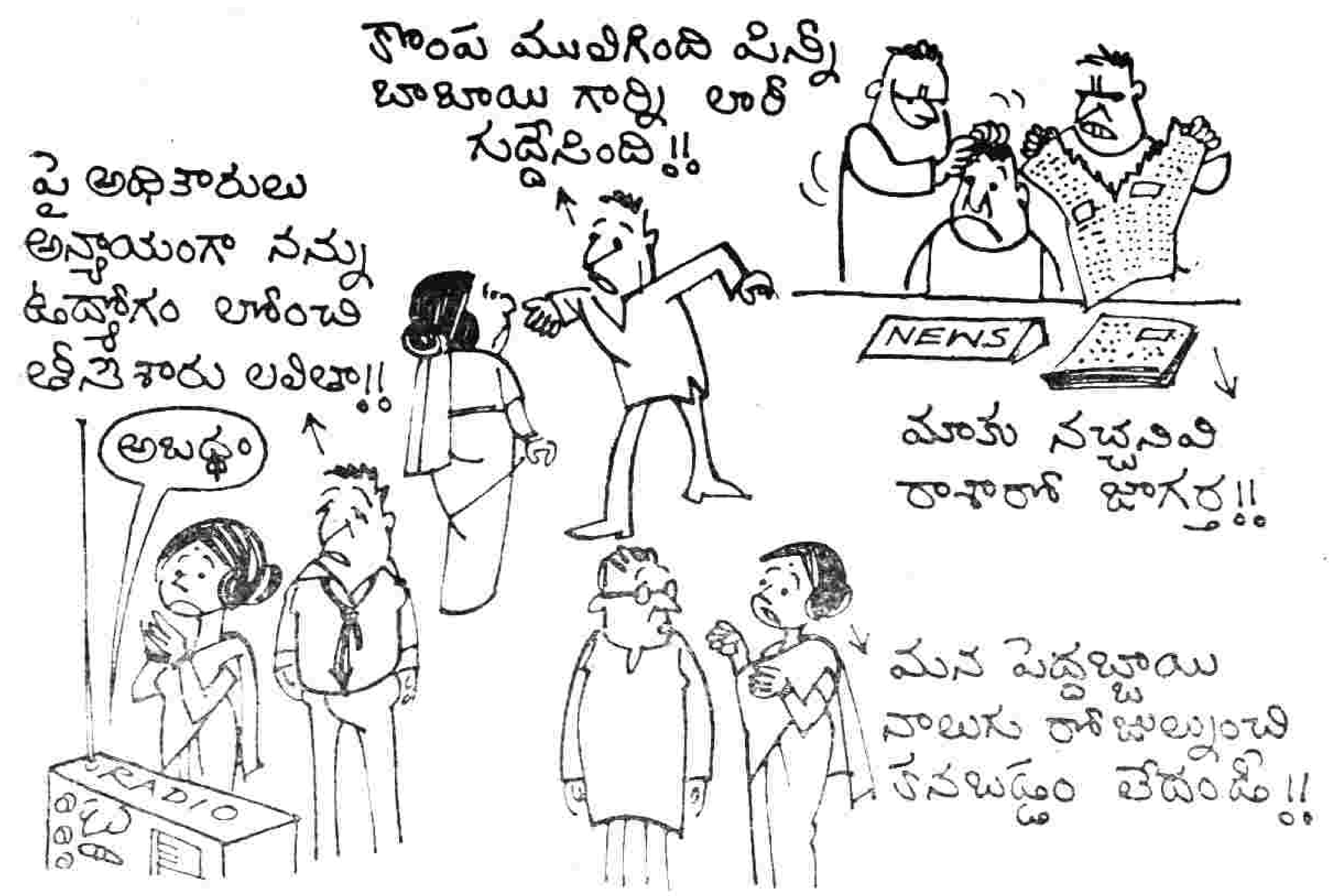

అధికారాన్ని దుర్వినియోగం చేస్తూ ప్రజాకంటకు లుద్భవించినప్పుడు...

అర్జెంటు కేస్ వచ్చింది. శ్యామా ! ఇంటికి రావటం ఓ గంట ఆలస్య మవుతుంది. నేను ఆహ్వానించిన వ్యక్తి ఈ లోపలే వస్తే, నేను వచ్చేదాకా ఉండమని చెప్తావు కదూ ?"

సరిగ్గా అయిదు గంటలకు కాలింగ్ బెల్ మ్రోగింది. తలుపు తీశాను. చేతిలో బ్రీఫ్ కేస్ పట్టుకొని ఎదురుగా నిలబడి ఉన్న యువకుడు ఆకర్షణీయంగా ఉన్నాడు.

"డాక్టరుగారు ఉన్నారా ?" మర్యాదగా అడిగాడు.

"త్వరలోనే వస్తారు. లోపలికి రండి !"

"నా పేరు మూర్తి..."

"నాకు తెలుసు ఆయన ఫోన్ చేసి చెప్పారు" లోనికి దారితీస్తూ అన్నది. కుర్చీలో కూర్చోమని. చెప్పి "అనుకోకుండా అర్జెంట్ కేసేదో వచ్చిందిట. రావటానికి కాస్త ఆలస్య మవుతుందన్నారు" అని చెప్పాను నేనూ కూర్చుంటూ.

"మీదీ విజయవాడేటకదా ? మీ ఇల్లెక్కడ ఆ ఊర్లో ?"

అతనికి ఆ ప్రశ్న ఎందుకో అట్టే రుచించినట్లు లేదు. కుర్చీలో ఇబ్బందిగా కదులుతూ అన్నాడు. "విజయవాడ నా స్వంత ఊరే కానీ, చాలా కాలం క్రితమే నేను ఆ ఊరు వదిలిపెట్టాను. నాకు

ఆ ఊరితో ఇప్పుడు పెద్దగా కాంటాక్ట్స్ లేవు."

కొద్ది నిమిషాలు నిశ్శబ్దంగా గడిచాయి అతను ఏమైనా మాట్లాడుతాడేమోనని కాస్సేపు ఎదురుచూశాను. అపరిచిత వ్యక్తి... పెద్దగా కబుర్లు చెప్పేరకం లాగా లేడు, ఏం మాట్లాడాలో నాకూ తోచలేదు. అతనికి నాలుగు మాగజైన్స్ న్యూస్ పేపరు అందించి లోనికి వచ్చేశాను.

దాదాపు అరగంట గడిచినా రాజు రాలేదు ఒక్కడినే ఇంతసేపు కూర్చోబెట్టడం మర్యాద కాదనిపించి, టిఫిన్ ప్లేటు తీసుకొని హాల్లోకి వెళ్ళాను. అతను బ్రీఫ్‌కేస్‌లో తెచ్చుకున్నాడేమో, చిన్న చెస్‌బోర్డ్‌ని టేబిల్‌పైనపెట్టి, ఒక్కడే ఆడుకుంటున్నాడు.

"ఒక్కరినే కూర్చోబెట్టేశాను, బోర్ కొడ్తున్నదేమోనని భయపడుతూ వచ్చాను! మిమ్మల్ని మీరు బాగా ఎంటర్‌టెయిన్ చేసుకుంటున్నట్లు న్నారు..." నవ్వుతూ అన్నాను.

తీవ్రాలోచనలోనించి డిస్టర్బ్ చేయబడినట్లు ఉలిక్కిపడి, తలెత్తాడు అతను "ఓ మీరా! నాకు చదరంగం అంటే చాలా ఇష్టమండీ" అన్నాడు. సంజాయిషీ ఇస్తున్నట్లు.

పది నిమిషాల తర్వాత కాఫీ కప్‌తో హాస్టల్లోకి అడుగుపెట్టిన నాకు చాలా ఆశ్చర్యమనిపించింది. అతను టిఫిన్ ముట్టుకొనేలేదు. చెస్‌బోర్డుని చూస్తూ దీర్ఘంగా ఆలోచిస్తున్నాడు. మధ్య మధ్యలో పావులు కదిలిస్తున్నాడు.

"టిఫిన్ తీసుకోనేలేదు!" అన్నాను.

నా మాట వినిపించుకున్నట్లు లేదు ఆటగురించే ఆలోచిస్తున్నాడు.

మరో కుర్చీలో కూర్చుని "ముందు ఫలహారం కానివ్వండి, చల్లారిపోతున్నది." అన్నాను, కాస్త గట్టిగా.

ఉలిక్కిపడి తలెత్తాడు. "ఓ టిఫినా? థాంక్స్" అని తినసాగాడు. "మీరిచ్చిన న్యూస్‌పేపర్లో ఒకచెస్ ప్రాబ్లమ్ ఉన్నది. అది సాల్వ్‌చేయాలని ప్రయత్నిస్తున్నాను నాకు చదరంగం ఉంటే చాలునండి, నిద్రాహారాలు అక్కర్లేదు!"

"క్రితం జన్మలో రష్యన్ అయి ఉంటారు; వాళ్ళకి అంతేనట!" నవ్వుతూ అన్నాను "మీకు ఇంత ఆసక్తి ఎలా ఏర్పడిందో చెప్పండి. వినాలని పిస్తున్నది."

కాఫీ కప్ చేతిలోకి తీసుకుంటూ అడిగాడు. "మీరు సైకాలజీ గురించి చదివారా ఎప్పుడయినా?"

"బి.ఏ. లో నా సబ్జెక్టు సైకాలజీయే నండీ!"

"అలాగా?........చదరంగంపట్ల అభిమానం అనేది నా జీవితంలో ఓ ముఖ్యాంశం. ప్రేమకోసం, డబ్బుకోసం పేరుకోసం — ఇంకా ఎన్నిటికోసమో అన్వేషిస్తూ జీవితం సాగిస్తూంటారు

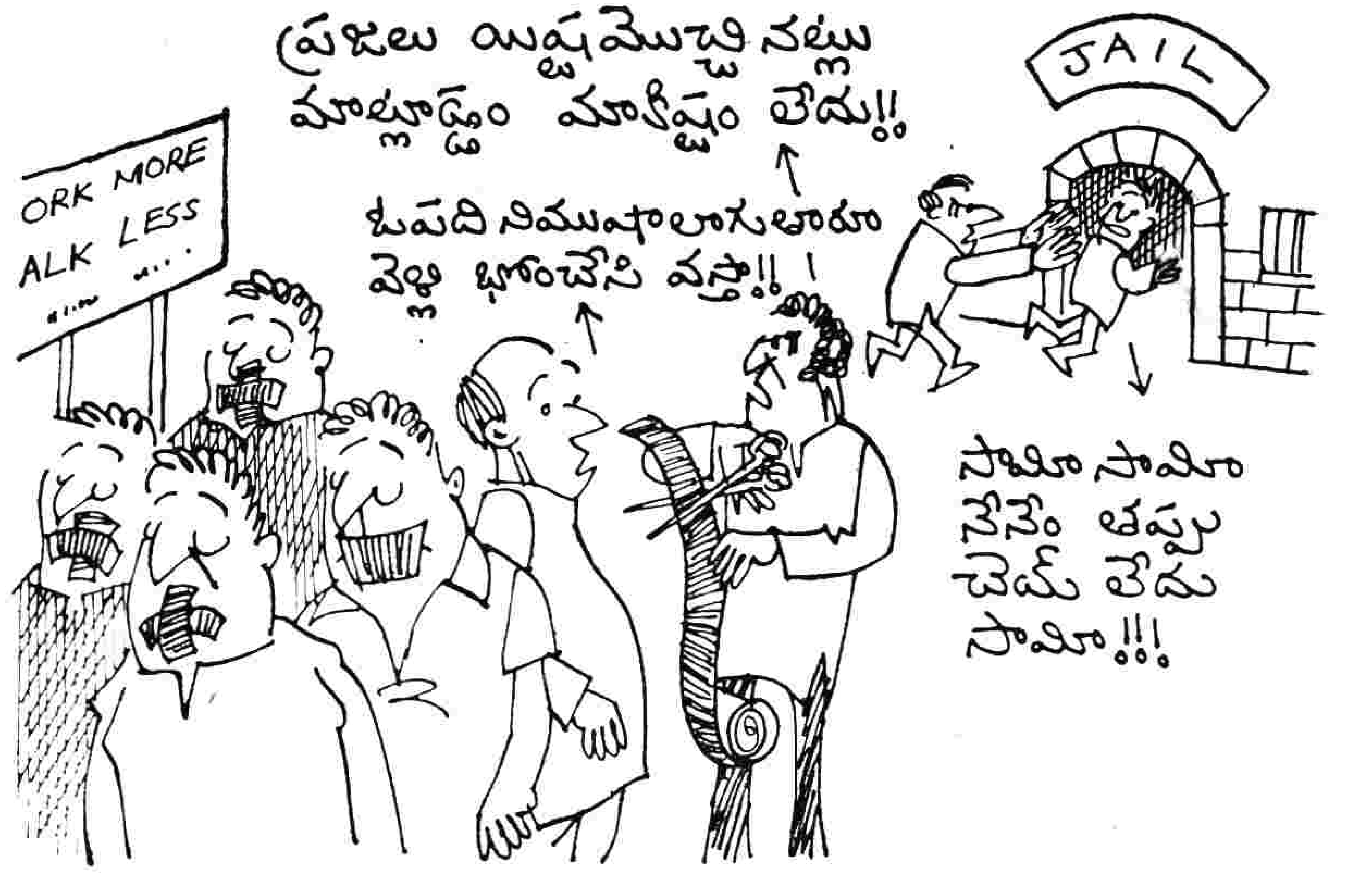

ఒక వర్గపు అభిమానంకోసం యితర వర్గాలను కష్టనష్టాలకు గురిచేస్తే...

మానవులు. ఎంతో రిస్కు ఉన్నదని తెలిసినా కారురేసుల్లో పాల్గొంటారు. క్రికెట్ ఆడలో కాళ్ళు విరిగినా, కళ్ళు పోయినా, తిరిగి క్రికెట్ ఆడుతూనే ఉంటారు రాత్రింబవళ్లు విజ్ఞాన పరిశోధనలు చేసేవాళ్ళు. ఏదో రెండువేల సంవత్సరాల క్రితం ఒక ప్రాంతపు ప్రజలు ఎలా జీవించారనేది తెలుసుకోడానికి జీవితాన్నంతా వినియోగించేవాళ్లు నాటకాలు వేయటంలో, చిత్రలేఖనంలో సాహిత్యంలో ఆనందం కోసం జీవితాన్ని వెచ్చించేవాళ్ళు.......ఉన్నారు ! ఇక వ్యసనాల సంగతి చెప్పనే అక్కర్లేదు... నేను జీవితంలో అన్నిటికీ మించిన ప్రేమను చదరంగానికి యిచ్చాను..." సడెన్‌గా ఆపా డతను. ఓ క్షణంపోయాక "ఆఁ తెలిసింది ! ఈ గుర్రాన్ని ఇటు పెడ్తే ప్రాబ్లమ్ సాల్వ్ అయిపోతుంది" అంటూ గబగబా పావులు కదల్చాడు. ముఖంలో విజయ గర్వం కనిపిస్తున్నది.

మనిషి మాటలధోరణి చూస్తే తెలివయిన వ్యక్తిలాగే ఉన్నాడు. ఇతని చదరంగం. 'పిచ్చి' ఆసక్తి దాయకంగా ఉంది !

పావులన్నీ కదిపేసి, తిరిగి సరిగా సర్దసాగాడు. ఎంతసేపటికీ మాట్లాడక పోవటంతో నేనే అడిగాను.

"ఈ ఆసక్తి ఎలా ఏర్పడిందో చెప్పారు కాదు ?"

"నా తల్లితండ్రులు నా చిన్నతనం లోనే చనిపోవటంవలన రిటైరయిన పెదనాన్నగారి వద్ద పెరిగాను. ఏ కార

ణము చేతనో అతను పెళ్ళిచేసుకోలేదు. ఆయన నన్నెప్పుడూ ఆప్యాయంగా దగ్గరకు తీయలేదు. అలాగని చికాకుపడి, ద్వేషమూ చూపించలేదు. కేవలం నిర్లిప్తంగా ఉండేవారు. వంటమనిషి వంట చేసి పెడ్తే తిని, నా దారిన నేను పెరిగాను.

"మా పెదనాన్నగారికి రెండే వ్యాపకాలు ఒకటి స్నేహితులతో, పిచ్చాపాటీ రెండవది చదరంగం ఆడటం. స్నేహితులతో పెదనాన్నగారు చదరంగం ఆడటం మొదలుపెట్టారంటే, కొన్ని గంటలు గడిచినా లేచేవారు కాదు. ఆ సమయంలో పలుకరిస్తే ఆయనకు చాలా కోపం వచ్చేది. నేను ఇప్పుడప్పుడు వాళ్ళ ఆట చూస్తూ కూర్చునేవాడిని. బాగా చిన్నప్పుడు ఆట సరిగా అర్థమవకపోయినా, అది యుద్ధరంగమని, గుర్రాలు, ఏనుగులు, భటులు మొదలైనవారంతా యుద్ధం చేస్తున్నారని తెలిసేది, ఆ యుద్ధంలో ఎన్నో నిబంధనలు—అవన్నీ పాటిస్తూ రాజుని బందీచేయాలి; ఎవరు చేయగలరనేది పోటీ—అంతవరకు అర్థమయేది. నిజంగా రాజు, ఏనుగులు అన్నీ ఉన్నట్లే ఊహించుకుని ఆటలో లీనమయ్యేవాడిని క్రమంగా పావుల నడకలు, నిబంధనలు ఎత్తులు, పై ఎత్తులు—అన్నీ అర్థమవసాగాయి. అవి నిజమైన యుద్ధం కాదని రెండు మనసుల మధ్య పోటీ అని తెలిసాక కూడా ఆటపట్ల ఆసక్తి నాలో పోలేదు. చూడండి.... నిజజీవితంలో నేను ప్రేమాభిమానాలు అనుభవించింది లేదు. ఇంట్లో తల్లి తండ్రుల, తోబుట్టువులమధ్య పెరగకపోవడంతో శారీరకంగా మానసికంగా కూడా ఒంటరితనం బాగా అలవాటయింది. అందువలన నామనసులో ఏర్పడిన శూన్యాలను చదరంగం నింపిందనుకుంటా...

చదరంగం ఆడుతున్నంత సేపూ నేనొక చిన్నసైజు దేవుడిని — రాజులు మంత్రులు, రథాలు, గుర్రాలు అన్నీ నా ఆజ్ఞమేరకు నడుస్తాయి. నాకు వాటిపైనున్న అధికారం అనంతమైనది. ఆ అధికారం నాకు ఎంతో తృప్తిని ఇచ్చేది. అందుకే చదరంగం ఆట ఎంతో థ్రిల్లింగ్‌గా ఉందనుకొనేవాడిని

చెప్పటం ఆపా డతను కాస్సేపు.

చీకటిపడుతున్నది. లేచి లైటువేసి పనిమనిషిని పిలిచి, ఫ్లాస్క్‌లోని కాఫీ రెండు కప్పుల్లో పోసి తెమ్మని చెప్పాను.

"మళ్ళీ ఎందుకండీ ? ఇప్పుడేగా త్రాగాను" అంటూ మొహమాటపడ్డాడు.

"కాఫీయేగా, ఎన్నిసార్లయినా త్రాగవచ్చు !"

తిరిగి చెప్పసాగాడు — "నేను స్కూల్ ఫైనల్ పూర్తిచేసిన కొద్ది రోజులకే పెదనాన్నగారు చనిపోయారు. ఆయన మిత్రుల సలహా మేరకు ఇంట్లో ఒక గదిలో నేను ఉండి, మిగతా

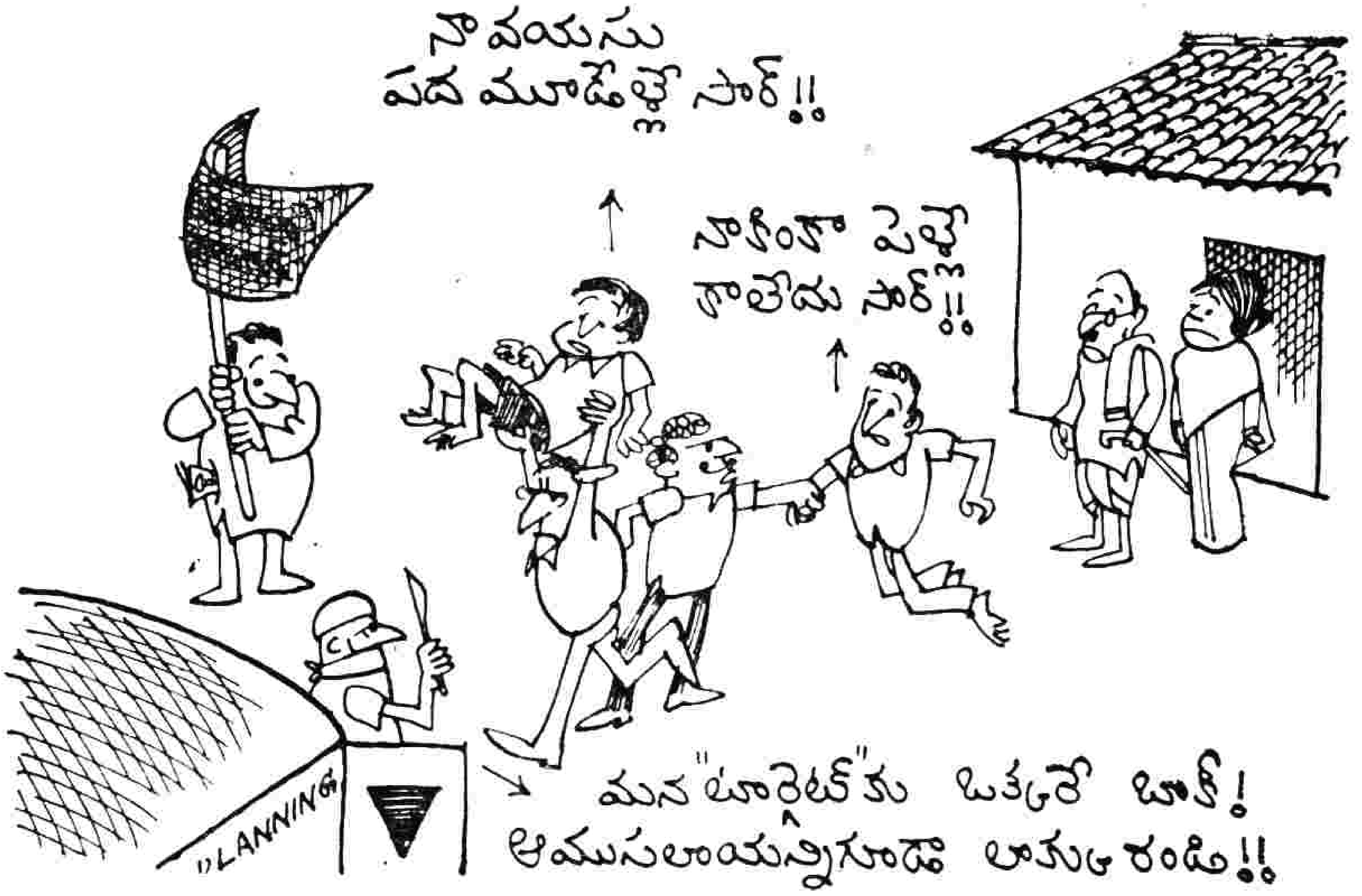

కార్యక్రమాలను అమలుజరపడంలో తీవ్ర ధోరణి అవలంబిస్తే...

ఇల్లంతా అద్దెకు ఇచ్చి కాలేజీలో చేరాను. ఆ కొద్ది అద్దెతో ఎంతో కష్టంమీద కాలం గడుపుతూ బి.ఏ. పూర్తిచేశాను. ఎంత ప్రయత్నించినా ఉద్యోగం దొరకలేదు. అద్దె డబ్బులతో రోజులు గడవటం మరీ కష్టమవసాగింది. క్రమంగా ఇంట్లోని అమ్మదగిన సామానంతా అమ్మసాగాను. పెదనాన్నగారి వద్ద నున్న చెస్‌బోర్డు పావులు చాలా విలువైనవి. ఆయన ఒక బ్రిటిష్ ఆఫీసరు వద్ద పనిచేసిన రోజుల్లో గొప్పగా ఆడేవారట చెస్. ఆ ఆఫీసరూ, పెదనాన్నగారూ తీరికవేళలు చెస్‌లో గడిపేవారట. ఆ ఆఫీసరు ప్రత్యేకంగా రోజ్‌వుడ్‌తో బోర్డు, దంతంతో పావులు చేయించి స్వదేశానికి వెళ్ళిపోయేటప్పుడు పెదనాన్నగారికి బహూకరించారు. నా చిన్నతనంలో నా ఆ సక్తిని గమనించిన పెదనాన్నగారు మరొక చెస్ సెట్ నాకు కొనిపెట్టారేకాని, ఆ విలువైన సెట్‌ను తాకనిచ్చేవారుకూడా కాదు! ఆయన పోయినాక ఆ సెట్ నాదయింది.

"మీరు నమ్మరు—నాకు ఉద్యోగం దొరకక, రోజులు గడవడం ఎంతో కష్టంగా ఉన్నప్పుడుకూడా ఆ చెస్ సెట్ అమ్మలేదు నేను. ఉద్యోగం దొరకలేదనే నిరాశ, తినటానికి సరిగా తిండి కూడా లేని పరిస్థితి...ఆ చెస్ బోర్డు తీసి ఆడుతూ కూర్చుంటే అన్ని బాధలూ మరచిపోయేవాడిని. ఎదురాడటానికి ఎవరయినా ఉన్నపుడు మరీ బాగుండేది. ఎవరూ లేకపోయినా ఒక్కడినే రెండువైపులా ఆడుతుండేవాడిని.

అలా నిరుద్యోగపర్వం రెండేళ్లు సాగింది.

ఒక మందుల కంపెనీలో గుమాస్తాలను వేసుకుంటున్నారనితెలిసి అప్లయి చేశాను. ఇంటర్వ్యూలో ఆ కంపెనీ ప్రొప్రయిటర్ 'నీ హాబీస్ ఏమిటి ?' అని అడిగితే "చెస్ ఆడటం" అని చెప్పాను.

'నాకూ చదరంగం అంటే సరదానోయ్! జీవితమే ఓ చదరంగం కదూ?' అన్నారాయన.

కాలింగ్‌బెల్ మ్రోగటంతో చెప్పటం ఆపాడతను. నేను లేచి వెళ్ళి తలుపు తీశాను. రాజు వస్తూనే లేటయినందుకు మూర్తికి 'సారీ' చెప్పి స్నానంచేసి డ్రెస్ మార్చుకు రావటానికి వెళ్ళాడు.

"తర్వాతేం జరిగింది." అని అడిగాను.

"మీకు నా కథ నచ్చినట్టుందే!" నవ్వాడతను. తర్వాత ఏముంది జరగటానికి ? నాకు ఆ కంపెనీలో జాబ్ రావటం, తర్వాత మెడికల్ రిప్రజెంటేటివ్‌గా మరో కంపెనీలో స్థిరపడటం, అందువలన ఇదిగో. ఈ విధంగా ప్రయాణాలు, మీవంటి వారితో పరిచయాలు...'' నవ్వుతూ క్లుప్తంగా ముగించాడతను.

ఆ నవ్వులో వెలితి ఉన్నట్లు, అతని జీవితంలోని ముఖ్యఘట్టాలేవో చెప్పకుండా దాస్తున్నట్లు అనిపించింది నాకు. కుతూహలంగా ఉన్నా చెప్పమని మరీ మరీ అడగటానికి నాకు తగిన పరిచయం లేదుకదా! కాస్సేపు మౌనంగా గడిచాక 'మీరు ఇప్పుడు ఆడుతున్న చెస్ రోజ్‌వుడ్, దంతంది కాదే, అదేమయింది?' అన్నాను.

అతని ముఖంలో ఏవో బాధా వీచికలు కదలాడాయి, ఓ నిమిషంపాటు. తర్వాత సర్దుకొని— "అది ఇప్పుడు లేదు... అదంతా ఓ కథ...ఆఁ, ఏమయినా సరదాగా కబుర్లు చెప్పండి! వచ్చినప్పటినించీ నా సొదతో బోర్‌కొడ్తున్నానేమో'' అన్నాడు,

ఇంతలో రాజు హాల్లోకి రావటంతో సంభాషణ మరో దారి పట్టింది. చాలాసేపు కబుర్లతో సరదాగా గడిచాక, మర్నాడు సాయంత్రం మళ్ళీ వస్తానని చెప్పి, మూర్తి శలవు తీసుకున్నాడు.

ఆరాత్రి పడుకున్నాక రాజుకి,అతను చెప్పిన కథంతా వినిపించాను. చాలా తమాషా వ్యక్తివలె ఉన్నాడే'' అన్నారు ఆసక్తిగా అంతా విని.

"విజయవాడలో స్వర్ణలత అని నాకో స్నేహితురాలుండేది. ఆ అమ్మాయి భర్త ఇంకా తమాషా వ్యక్తి. అతని సంగతి వింటే మీరు మరీ ఆశ్చర్యపోతారు!" అన్నాను.

"చెప్పు!" అన్నారు కుతూహలంగా.

''ధనవంతుల యింట పుట్టిన ఒక్కగానొక్క పిల్ల స్వర్ణ. బి. ఏ. పాసయినాక

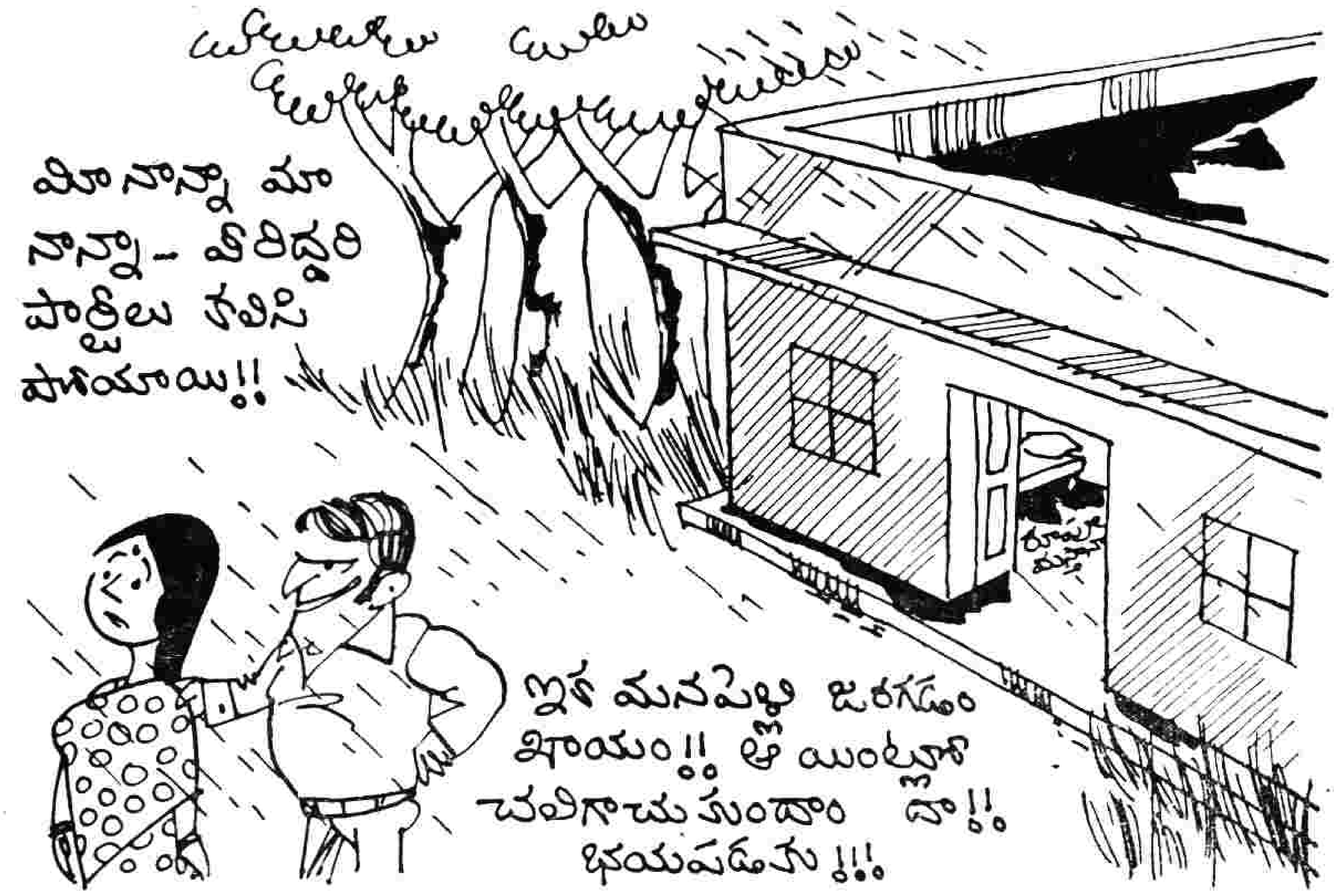

గతంలో యెడాపెడాగా నడిచిన పార్టీలు ఐక్యమైపోయినప్పుడు...

వరునికోసంవెతకసాగారు,తల్లితండ్రులు. పెళ్ళయినాక కూతురు, అల్లుడు తమ ఇంటనే ఉండాలని వాళ్ళ కోరిక. స్వర్ణ తండ్రి ఆఫీసులో పనిచేసే మురళికి ముందూ, వెనకా ఎవరూలేరు. అందమైన వాడు, బి.ఏ. చదువుకున్నాడు. స్వర్ణా మురళీ ఒకరికొకరు నచ్చటంతో వాళ్ళ పెళ్ళయింది.

మురళి స్వర్ణ అంటే ప్రాణం పెట్టే వాడు. స్వర్ణకీ అతనంటే అంతే ! పెళ్ళ యినాక స్వర్ణ ఇంట్లోనే ఉంటున్నా కంపెనీలో ఉద్యోగం మాత్రం అతను మామూలుగానే చేస్తూ ఉండేవాడు.

''చిన్నప్పటినుండి గారాబంగా పెరగటంవలన స్వర్ణలో పెంకితనం పాలె క్కువ. తాను కోరుకున్నది ఆరు నూర యినా జరిగితీరవలసిందే ! మురళి చాలా నెమ్మదిగా ఉండేవాడు. అతనికి వ్యసనాలేలేవు. షికారుకో, సినిమాకో వెళ్ళినా ప్రక్కన స్వర్ణ ఉండవలసిందే. అతనికి ఉన్న సరదా ఒక్కటే – చద రంగం ఆట. అడపా దడపా ఆడుతూ కూర్చునేవాడు. స్వర్ణకి నేర్పించటానికి ప్రయత్నించాడు. కాని, దానికి ఆ ఆట పట్ల ఆసక్తి, ఉత్సాహం కలుగనేలేదు. 'అర్థంలేని ఆట ! అలా పావులని చూస్తూ గంటల తరబడి కూర్చోవటం ! బోర్, అని విసుక్కునేది.

కొన్నాళ్ళు ఇద్దరికీ ఆనందంగానే గడిచిపోయాయి. ఒక ఆదివారం మధ్యాహ్నం మ్యాట్నీ ప్రోగ్రాం వేసింది స్వర్ణ. ఒంటిగంటవేళ అతని మిత్రులు

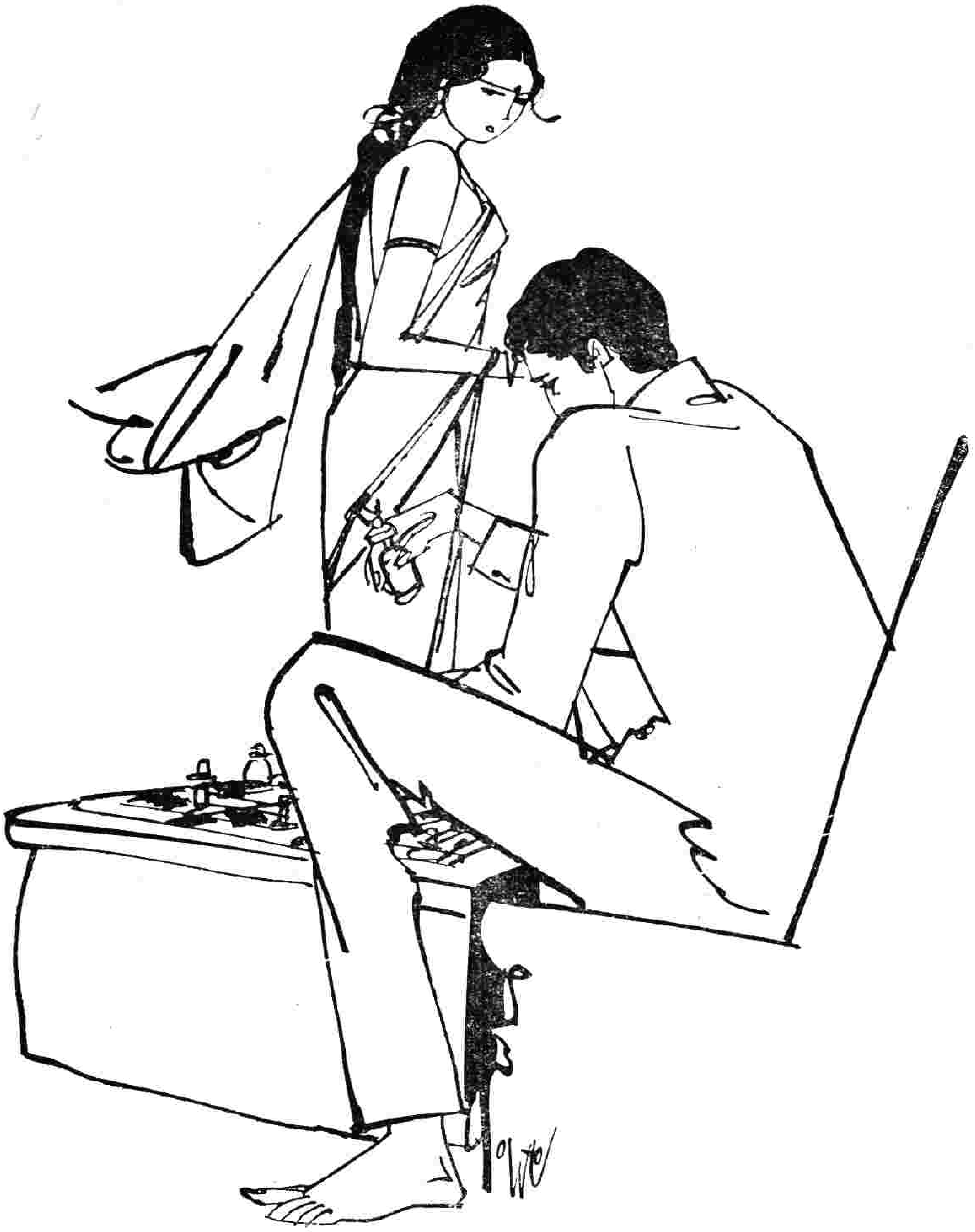

కొందరు వచ్చారు. కాస్సేపు కబుర్లయి నాక, 'చెస్ ఆడ్దామా ?'' అన్నాడొకడు. ఇన్నాళ్ళకు ఇంట్రెస్టుతో చెస్ ఆడేవాళ్ళు దొరకటంతో ప్రాణం లేచివచ్చినట్టయింది మురళికి. గబగబా వెళ్ళి బోర్డు, పావులు తీసుకువచ్చాడు. అంతా ఆటలో నిమగ్న మయినారు. మురళీ ఒక ఫ్రెండ్ ఆడు తుంటే తక్కినవాళ్ళంతా కామెంట్స్ చేస్తూ ఆనందిస్తున్నారు. సినిమావేళ అవుతున్నా మురళి లేవలేదు. చెప్పాను కదూ స్వర్ణ మొండిదని, తను కోరు కున్నది జరగవలసిందేనని. అయినా మురళి ఆట బాగా ఎంజాయ్‌చేయటం చూసి, ఫస్ట్‌షోకి వెళ్ళవచ్చునని సర్దు కుంది. ఆటలో లీనమైన మిత్రులకి టైమే తెలియలేదు. సాయంకాలమయింది. ఆట ఇంకా అవలేదు.

ఆరుగంటలవుతున్నా మురళి లేవక

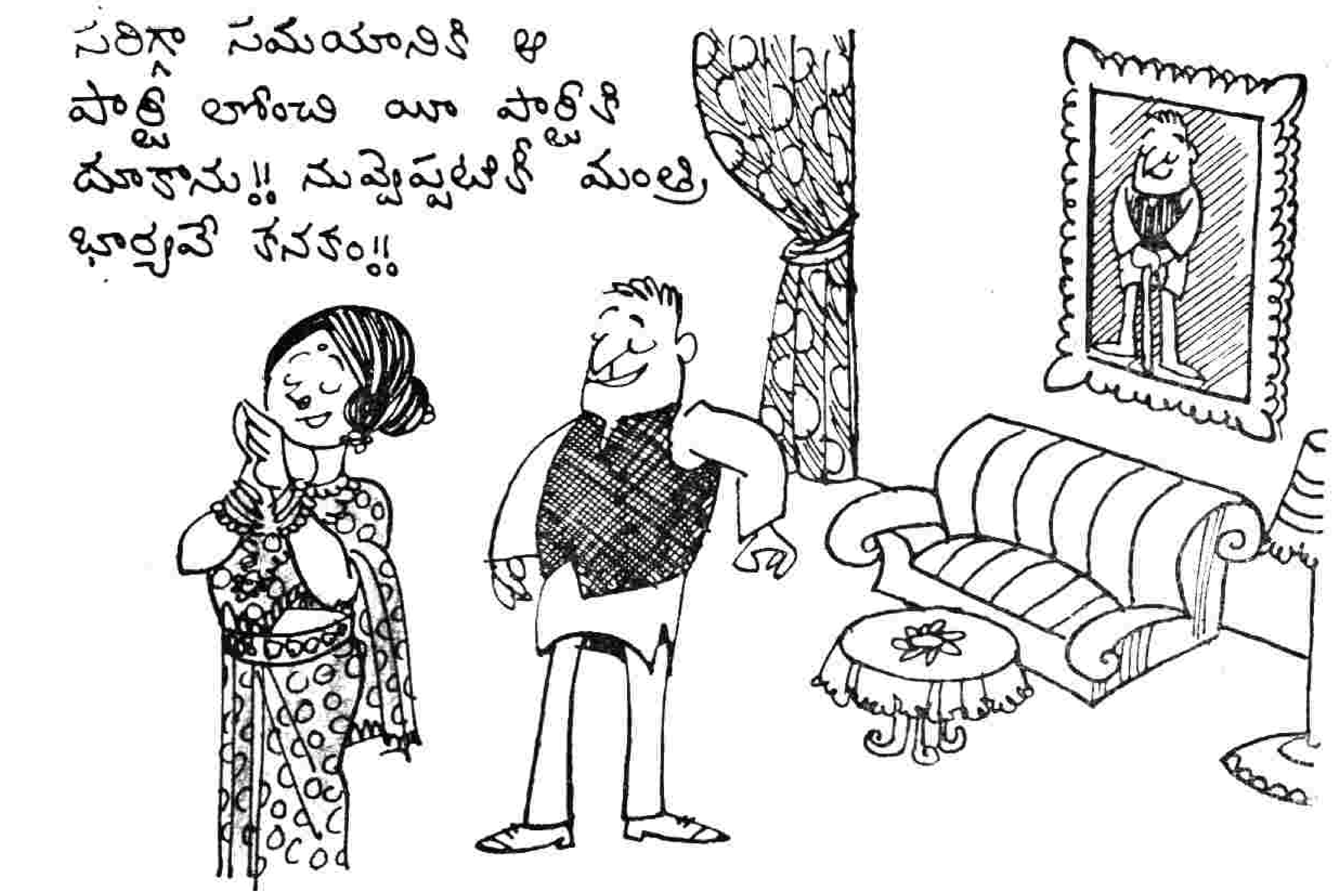

ఒకరి ఓటమిని మరొకరి విజయాన్ని ముందుగానే పసిగట్టి లాభం పొందగలిగితే...

పోవటంతో స్వర్ణ సహనం నశించింది. పనికుర్రవాడిని పంపించి సినిమా విషయం గుర్తుచేసింది.

'ఓ, సినిమానా? ఇప్పుడు కుదరదని చెప్పు.' అన్యమనస్కంగా అనేసి మళ్ళీ ఆటలో పడ్డాడు.

రాత్రి తొమ్మిది గంటలవుతూ వుండగా ఆట పూర్తయింది. స్నేహితులు శలవు తీసుకున్నారు. మురళి ఒక్కడే కూర్చుని ఏదోఆడుకోసాగాడు. స్వర్ణ వచ్చి, 'సెకండ్ షోకి వెళ్దాం లేవండి' అంది తెచ్చిపెట్టుకున్న నవ్వుతో.

'ఇప్పుడు సినిమా ఏమిటి ? సారీ డియర్' పావులు కదిలిస్తూ అన్నాడు.

'మధ్యాహ్నం నుంచి ఆడుతున్నారు ఇంకా తనివి తీరలేదా ?' విసుగు స్పష్టంగా ఉన్నది ముఖంలో.

మురళి అదేమీ గమనించలేదు. 'నన్ను ఆడుకోనివ్వు !' అనేసి పావుల వైపే చూస్తూ ఆలోచిస్తున్నాడు. స్వర్ణ అలాగే చూస్తూ నిల్చుంది. పదినిమిషాలు గడిచాయి. ఓపిక పూర్తిగా నశించటంతో చటుక్కున వంగి పావులు కదిపేసింది. మురళి తలెత్తి స్వర్ణవైపు తీవ్రంగా చూశాడు. పెళ్ళయినాక భర్త కోపం చూడటం అదే ప్రథమం స్వర్ణకి.

'నా సరదా మీరు గమనించనపుడు మీ సరదా మాత్రం నేనెందుకు గమనించాలి ?' పెంకిగా అని వెళ్ళి పోయింది.

చేతులతో తల పట్టుకుని కూర్చుండి పోయాడు మురళి !

రెండురోజులు ఇద్దరూ ఎడమొహం పెడమొహంగానే గడిపారు. తను కోరినది జరగకపోవటం, అందులోనూ భర్త తనదే తప్పన్నట్లు ప్రవర్తించటంతో స్వర్ణ అహం దెబ్బతిన్నది. మూడవరోజు సాయంకాలం మురళే రాజీకి వచ్చాడు. 'స్వర్ణా సినిమాకు టికెట్స్ తీసుకొచ్చాను. పోదామా' అంటూ మళ్ళీ ఇద్దరూ మామూలుగా అయిపోయారు.

కానీ వాళ్ళిద్దరూ ఆ పోట్లాటని మరచిపోలేదు. మురళి తనను మరచిపోయేలాగ చేసింది చదరంగం, అని స్వర్ణ అనుకుంది. తనకూ చదరంగానికీ మధ్య అడ్డువచ్చింది స్వర్ణ, అని మురళి అనుకున్నాడు !

బజారుకి వెళ్ళినపుడు పుస్తకాల షాపులో తను మ్యాగజైన్లు చూస్తుంటే మురళి 'చెస్' గురించిన పుస్తకాలు తీసుకోవటం చూసి స్వర్ణ విసుక్కునేది. అందంగా అలంకరించుకొని స్వర్ణ పడకగదిలోకి వస్తే, మురళి ఆ పుస్తకాల్లోని ప్రాబ్లమ్స్ సాల్వ్ చేస్తూ స్వర్ణ ఉనికిని గుర్తించేవాడేకాదు. నిజానికి మురళి పెళ్లయిన కొత్తలో భార్య శ్రద్ధ చూపక పోవటంవలన చెస్ మూల పడవేయటానికి ప్రయత్నించాడు. కాని అతని నరాల్లో జీర్ణించుకుపోయి ఉంది, ఆ ఆట పట్ల అభిమానం. ఆడుతున్నంత సేపూ అతను ఆ ప్రపంచంలో దేవుడితో సమానం; ఆ నిషాకి సమానమయినది మరేమీలేదు !

క్రమంగా స్వర్ణ గ్రహించింది, జీవితంలో మురళికి అత్యంత ముఖ్యమైనది చదరంగం పట్ల అభిమానం. తనకు అతని మనసులో ఉన్నది రెండవస్థానమే. స్వర్ణ—ఓటమి ఎన్నడూ ఎరుగని స్వర్ణ లక్షాధికారిణి, గారాలపట్టి—ఈ భావాన్ని భరించలేకపోయింది. అదీ ఒక ఆటేనని ఎంత సర్ది చెప్పుకున్నా సర్దుకోలేక పోయింది. తనతో గడపవలసిన సమయాన్ని భర్త మరొక స్త్రీతో గడిపితే ఎంత అసూయ, ఎంత కసి కలుగుతాయో అంతా స్వర్ణలో కలిగింది చదరంగం పట్ల.

ఓమారు ఎక్కడో చదరంగం పోటీలు జరుగుతుంటే వెళ్ళాలనుకున్నాడు మురళి. స్వర్ణ ఎలాగా ఒప్పుకోదని తెలుసు కనక, స్వర్ణ స్నేహితురాలి యింటికి వెళ్ళినపుడు, చీటీ రాసిపెట్టి వెళ్ళిపోయాడు. స్వర్ణ ఫ్రెండ్స్‌తో మర్నాటికి పిక్నిక్ ప్రోగ్రామ్ ఏర్పాటు చేసి ఇంటికి వచ్చింది. అందరూ భర్తలతో, పిల్లలతో నాగార్జునసాగర్ వెళ్ళాలని ప్లాను. ఈ మధ్య మురళికీ, తనకీ మధ్య యెడం హెచ్చుతున్నదని గుర్తించిన స్వర్ణ, ఈ పిక్నిక్ రెండురోజులైనా చెస్‌గొడవ మరచిపోయి తామిద్దరూ

పాలిటిక్సులో నవరసాలు : వీరం :

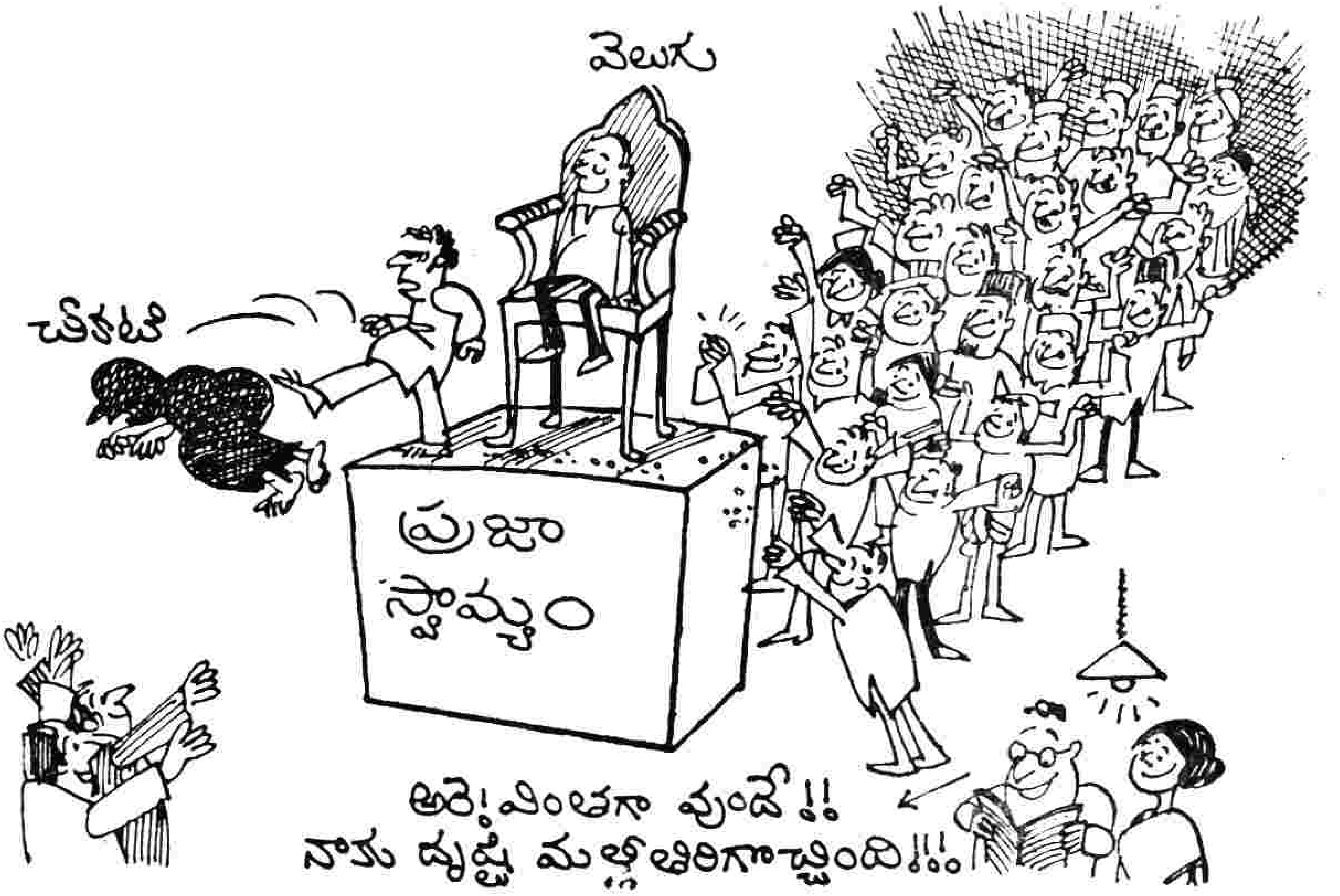

నిజానిజాలను అవగాహన చేసుకొని ప్రజలు సకాలంలో మేలుకున్నప్పుడు...

హాయిగా కలిసి ఉండవచ్చునని ఆశ పడింది. ఎంత ఆత్రుతగా మురళికి చెప్పాలని వచ్చిందో, అంత నిరాశ కలిగింది. అతను రాసిన చీటీ చదివేసరికి చెప్పలేనంత నిస్సత్తువ ఆవరించగా అలా కూలబడిపోయింది. తల్లీ, తండ్రీ బ్రతిమిలాడినా ఆ రాత్రి అన్నం తినాలనిపించలేదు. మర్నాడు ఉదయమే కార్లలో వచ్చారు, బిలబిల్లాడుతూ ఫ్రెండ్స్ కుటుంబాలతో సహా. లేనిఓపిక తెచ్చుకొని, లేచి ఇవతలికి వచ్చి, అర్జంటుగా మురళి ఊరికి వెళ్ళవలసి వచ్చిందని, తాము రాలేమని చెప్పింది. వాళ్ళంతా కేరింతలతో, అల్లరిచేసుకుంటూ, వెళ్ళిపోతుంటే, లోపలికి వచ్చి ఏడుస్తూ పక్కమీద పడుకుంది.

కూతురు, అల్లుడు అప్పుడప్పుడు ఎందుకు కీచులాడుకుంటున్నారో అర్థం కాని స్వర్ణ తల్లితండ్రులు స్వర్ణ ఏడుపు చూసి మరీ కంగారుపడ్డారు. ఎన్ని విధాల ప్రశ్నించినా స్వర్ణనించి వాళ్ళకు జవాబు రాలేదు.

తిండి తినీ తినకా దిగులుగా వారం రోజులు స్వర్ణ గడిపాక, ఒక ఉదయం వచ్చాడు మురళి. ఆటలు బాగా ఎంజాయ్ చేశాడేమో, హుషారుగా ఈలవేసుకుంటూ వచ్చాడు. గదిలోకి వస్తూనే బ్రీఫ్‌కేస్‌లోని చెస్‌బోర్డు బల్లపైన పెట్టాడు.

స్వర్ణ వచ్చింది. ఆమె నీరసాన్ని, ముఖంలోని దిగులుని గుర్తించనేలేదు అతను.

'ఆటలు ఎంత బాగున్నాయనుకున్నావు!' ఉత్సాహంగా మొదలుపెట్టాడు.

స్వర్ణకి కోపం ఉవ్వెత్తున పొంగి వస్తోంది.

నాకు మొదట టికెట్స్ దొరకనే లేదు, స్వర్ణా. తర్వాత నా కాలేజీ ఫ్రెండ్ ఒకడు కనిపించి సాయంచేశాడు.' పావులు పేరుస్తూ 'ఇది ఓపెనింగ్ మూవ్...నిజం చెప్పొద్దూ చివరిదాకా బలం నల్లవాటికే ఉంది. చివరి రెండు ఎత్తులూ...'

స్వర్ణకి సహనం పూర్తిగా నశించింది. ఒక్కసారిగా బోర్డు లాక్కుని కిటికీలోనించి రోడ్డుపైకి విసిరేసింది.

తెల్లమొహం వేసుకొని అయోమయంగా చూడసాగాడు మురళి. స్వర్ణ ముఖం జేవురించి ఉంది. ఒక్కొక్క పావునీ తీసి బయటకు విసరసాగింది.

రెండు నిమిషాలకు తేరుకున్నాడు మురళి. కోపంతో అతని కళ్ళు అగ్నినే కురిపిస్తున్నాయి.

'ఏమిటిది ? అరిచాడు స్వర్ణ చేతిలోని పావులు లాక్కోవటానికి ప్రయత్నిస్తూ. అంతలోనే స్వర్ణ అతనికి అందకుండా అన్నీ బయట పడేసింది.

'ఏమిటో తెలియదా? చదరంగంపట్ల నాకున్న కక్ష...కోరి చేసుకున్నందుకు నన్ను మీరు తృణీకరించటం, ఈ చదరంగానికి దాసులవడం సహించలేను !' అతనికంటే గట్టిగా అరిచింది.

'నిన్ను నేను తృణీకరించానా ? నీవే నా సరదాలను గుర్తించక...'

'సరదానా ?' హేళనగా అంది స్వర్ణ. ఇది సరదా కాదు...మరొక ప్రేయసి. ఇకనించి మీరు చెస్ ముట్టుకోకూడదు. ఎవరయినా ఆడుతుంటే చూడకూడదు. దాన్ని గురించి చదవకూడదు !'

'నోర్ముయ్ ! నేను నీ పనిమనిషి ననుకున్నావా ?'

'లేదు, కాని మీరు నన్ను భార్యగా ట్రీట్ చేయటం వలన ఇలా మాట్లాడవలసి వస్తున్నది. నేను అడిగినది ప్రామిస్ చేయండి..."చేయి చాపింది.

'నేను చెస్ మరచిపోతానని ప్రామిస్ చేయాలా ?'

'అవును.'

'చేయను !'

'అయితే...'

'ఊఁ,అయితే ?'

'మనం భార్యా భర్తలుగా ఉండటం కుదరదు.'

సూటిగా స్వర్ణ కళ్ళలోకి చూస్తూ ఓనిమిషంపాటు అక్కడేచూపు నిలిపాడు మురళి. ఆమె ఏదో బెదరించటం కోసం అంటున్న మాటలు కావని, నిజంగానే అంటున్నదని గ్రహించాడు. కిటికీవద్దకు నడిచివెళ్ళి రోడ్డువైపు చూశాడు. రెండంతస్థుల పైనించి పడిన వేమో డ్రైనేజ్ కాలవలో, చెస్, పావులు

పాలిటిక్సులో నవరసాలు :   శాంతం :

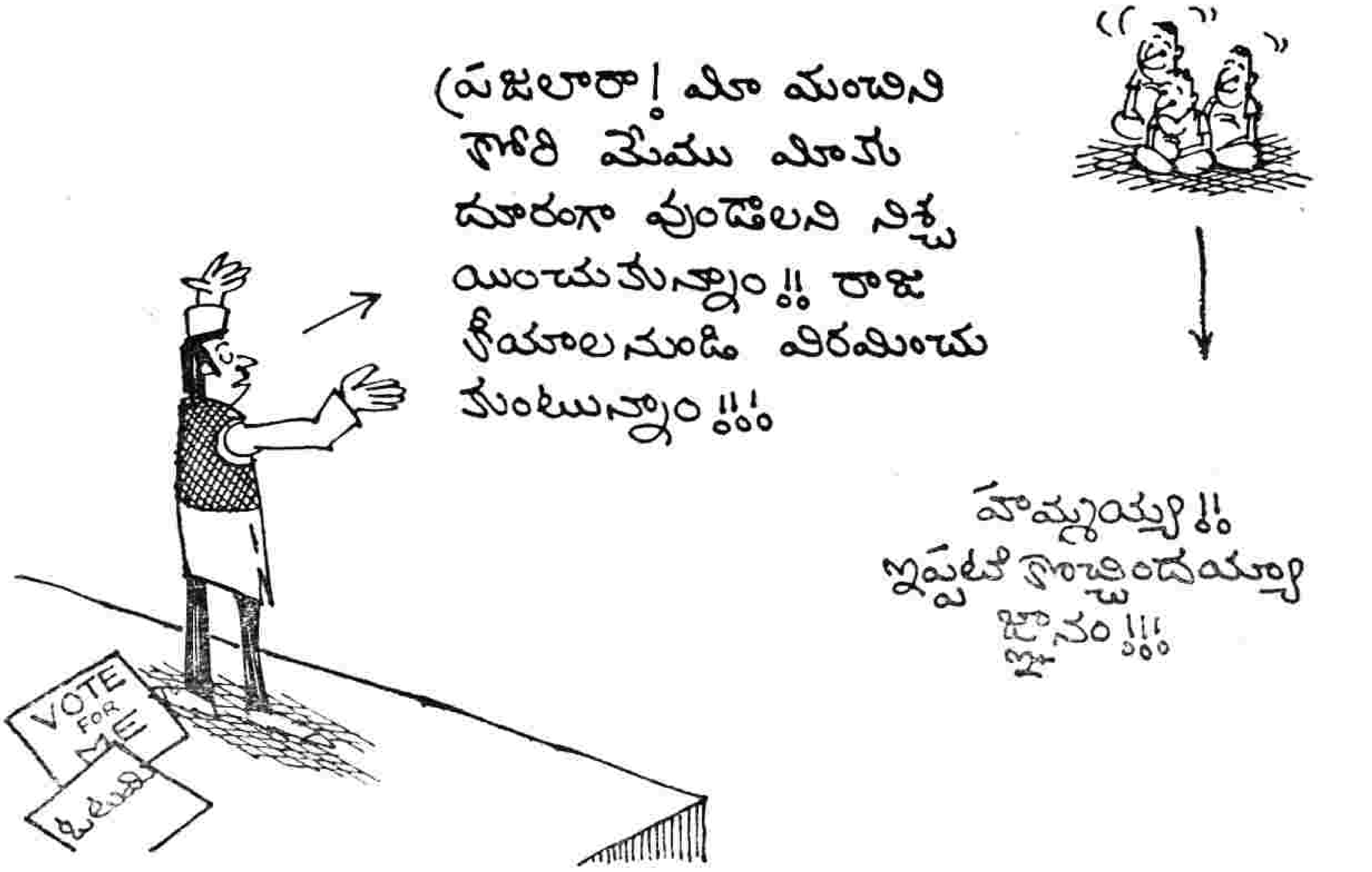

స్వార్థబుద్ధితోనూ స్వకులపక్షపాతంతోనూగాక ప్రజాహిత కార్యాలను తలపెడితే...

ఏవీ లేవక్కడ. ఐదు నిమిషాలు నిశ్శబ్దంగా గడిచాక స్వర్ణ వైపు తిరిగి,

'సరే !' అన్నాడు.

తను కోరిన వాగ్దానం ఇవ్వడానికి ఒప్పుకున్నాడనుకున్న స్వర్ణ ముఖంలో విజయగర్వం మెరిసింది. అతను ఊరి నించి తీసుకువచ్చిన బ్యాగ్ బల్లపైనే ఉంది. నింపాదిగా దాన్ని అందుకొని బయటకు నడిచాడు. వాకిలివద్ద ఓ క్షణం ఆగి, వెనుదిరిగి చూడకుండానే "వెళుతున్నాను" అన్నాడు. మరునిమిషంలో అతను రోడ్డుమీద ఉన్నాడు.

హతాశురాలయి చూస్తూ నిలబడింది స్వర్ణ.

శ్రద్ధగా వింటున్న మా వారు, "ఊఁ తర్వాత ?" అన్నారు.

"అయిపోయింది కథ. తర్వాత ఏమీ లేదు."

"అదేమిటి ? !"

మురళి తిరిగి రాలేదు. అందుకే కథ అయిపోయిందంటున్నాను."

"భార్యని, ఉద్యోగాన్ని, డబ్బుని— అన్నీ వదిలేసుకున్నాడన్నమాట, చదరంగంకోసం ?"

"అవును !"

"స్వర్ణ భర్తను పంపించివేసి సంసారము మంటకలుపుకుంది, అతని సరదాను సహించలేక ?"

"స్వర్ణ ఎలాగయినా లక్కీ గర్లే ! రెండేళ్ళు దాటిపోయినా మురళి రానందున విడాకులు తేలికగానే లభించాయి. ఆమెకి. తర్వాత అమెరికానించి వచ్చిన

ఓ యువకుడిని పెళ్ళి చేసుకుంది. అతనికి మురళితో పెళ్ళి, సంసారం అన్నీ ముందరే చెప్తే విని సానుభూతితో అర్థం చేసుకున్నాడు. అతని సాహచర్యంలో తిరిగి జీవితం బాగుచేసుకుంది. కాస్త మొండితనం, పెంకితనం తప్పించి స్వర్ణ మామూలు ఆడపిల్లే ! విచిత్రమైన మనిషల్లా మురళే !"

"అవును ! అతను ఇప్పుడేం చేస్తున్నాడో ?"

"ఏమో మరి ! అలా చదరంగం ఆడుకుంటూ ఆనందంగా కాలం గడిపేస్తున్నాడేమో పిచ్చిమానవుడు !"

మర్నాడు ఉదయమే ఫోన్ కాల్ వచ్చింది నిన్నటి మిత్రుడు మూర్తి వద్దనించి.

"శ్యామలగారూ, ఈ సాయంత్రం మీ యింటికి వస్తానని చెప్పానుకదూ ! రాలేను. సారీ, పూనాలో మా కంపెనీ రిప్రజెంటేటివ్స్ కాన్ఫరెన్స్ ఉన్నదిట. వెళ్ళమని టెలిగ్రాం వచ్చింది. ఇప్పుడే వెంటనే ట్రెయిన్ ఎక్కితేకాని కాన్ఫరెన్స్‌కి అందుకోలేను."

"మళ్ళీ ఇటు వైపు వస్తే మా యింటికి తప్పకుండా రండి !"

"ఓ యస్ ! నా కెందుకో మిమ్మల్ని చూస్తే ఆత్మీయులను చూసినట్లనిపించింది. అందుకే నా కథంతా నిన్న మీతో చెప్పుకున్నాను."

"పూర్తిగా చెప్పలేదుగా ?...సరే లెండి, పూనా ఇంతకుముందు ఎప్పుడైనా వెళ్ళారా ? బ్యూటిఫుల్ సిటీ...మీ వాళ్ళెవరయినా ఉన్నారా అక్కడ ?"

"నా వాళ్ళంటూ ఈ ప్రపంచంలోనే ఎవరూ లేరండీ !"

ఆ మాటలలోని నిస్పృహకు నాకు జాలికలిగింది.

"హాయిగా పెళ్ళిచేసుకోండి. మీ వాళ్ళంటూ ఏర్పడతారు." నవ్వుతూ అన్నాను.

"అదీ ప్రయత్నించా నండోయ్ ! ఒక ఒరలో రెండు కత్తులు ఇమడనట్లే నా జీవితంలో సంసారం, చదరంగం ఇమడవని తెలిపోయింది......అన్నట్లు పూనాలో నాలుగురోజుల్లో చెస్ పోటీలున్నాయిట, పేపర్లో రాశారు. అవి చూడవచ్చు !" ఆనందంగా అన్నాడు"

"ఇక ఉంటానండీ ! డాక్టరుగారిని అడిగానని చెప్పండి."

"మీ పూర్తిపేరేమిటి ?" ఎందుకో అడిగాను.

"మురళీకృష్ణమూర్తి... గుడ్‌బై !" ఫోన్ పెట్టేశాడు.

నివ్వెరపోయాను నేను